

KLAPSTUK 85

Mozaiëk van bewegingen

Group/O:
The Orange Man

Het Klapstuk: twee weken dans, heren der verspreid in het Leuvense, de dansers in beweging, vrij op een open speelveld of gevat binnen een scène à l'Italienne, het publiek op de harde planken van een tribune of weggezaagd in een schouwburgzetel. Alsof de mozaïek van locaties en zaalopstellingen exemplarisch was voor het gedifferentieerde programma-aanbod. Want dat is alleszins een opvallend gegeven: Klapstuk '85 was niet zozeer programmatisch in zijn aanbod, dan wel symptomatisch. Liever dan een op welke wijze dan ook ideologisch bepaalde selectie van producties aan te bieden, verkoos het Stuc een beeld te schetsen van hoe verschillende kunstenaars, vanuit totaal andere invalshoeken, op een relevante manier met dans en beweging bezig zijn. Of zoals het programmaboek dat zegt: "Het onderzoek van de makers lijkt boeiender dan de bevindingen. Elk antwoord is altijd weer voorlopig en houdt niet lang stand binnen de complexiteit van onze ervaringswereld. Het alleenzaligmakende con-

cept moet plaats maken voor de flexibiliteit van de creatieve geestkracht".

Het vroeger zo ardente geloof in manifesten en ultieme avant-garde bewegingen heeft plaats gemaakt voor een meer nederig historisch bewustzijn. Meteen is ook de relativiteit van een dergelijk festival-gebeuren aangegeven; het is niet bijster moeilijk (onafgezien van praktische problemen, natuurlijk) een van A tot Z alternatief programma te bedenken dat evenzeer als het gepresenteerde een licht zou werpen op de hedendaagse danskunst. De Klapstukprogrammatie vormt slechts één mogelijke keuze en in hoeverre die niet alleen symptomatisch, maar ook werkelijk exemplarisch is voor de hedendaagse internationale dansscène, valt waarschijnlijk niet uit te maken, heeft wellicht ook niet zoveel belang. Belangrijker is dat het Klapstuk Vlaanderen een venster biedt op dans, zoals die op zovele, soms fundamenteel verschillende wijzen benaderd wordt door kunstenaars, choreografen en dansers uit

diverse cultuursferen. Het is dan ook geen gemakkelijke taak om weer te geven wat er zoal door het raam te bekijken viel. Een afgerond beeld schetsen blijkt onmogelijk, maar met de ogen half dichtgeknepen vallen er in het op het eerste zicht zo onoverzichtelijke aanbod toch een aantal zwaartelijnen te ontdekken.

Multi-mediaal

Dat de grenzen tussen theater, dans, beeldende kunst en muziek lang niet zo duidelijk zijn dan ooit het geval was, wist U al. Dat die grensgebieden nog steeds een bijzondere aantrekkingskracht uitoefenen, bleek nog maar eens. Zowel Jan Fabre als Group/O zochten, zij het op zeer verschillende manier, een combinatie van theater en dans: *De Macht der Theaterlijke Dwaasheden* schraapt uit het theater de personages, neemt uit de dans de aandacht voor ruimtelijke patronen; *The Orange Man* presenteert zes onderling verschillende personages, maar gaat voor zijn bewegingen op zoek naar een compromis tussen theater en dans. Karole Armitage en het duo Laurie Booth/Harry de Wit brachten producties die streven naar de volledige integratie van dans- en muziekperformance op de scène. Muziek is dan niet louter een achtergrond van ritme en melodie, maar een deel van de eigenlijke act, waarbij de aandacht vooral gaat naar het fysiek produceren van geluid: de muzikanten van Armitage die met al hun kracht een zware ijzeren staaf te lijf gaan, Harry de Wit die zijn eigen fysieke processen d.m.v. contactmicrofoons auditief versterkt.

Opvallend in dit opzicht is het feit dat juist de twee "favorieten" van Klapstuk '85, de Lucinda Childs Dance Company en Groupe Emile Dubois zich net *niet* laten afleiden door niet-danselementen en zich zuiver concentreren op de dans. Muziek en belichting zijn wel in beide producties opvallend en noodzakelijk aanwezig, maar enkel op een "traditionele" manier als achtergrond of vooral sfeerschepping.

Fragment

Vanuit dat oogpunt vertonen de producties van Childs en Gallotta dan ook een grote consistentie in stijl. Ze zijn bewust opgevat als een